



«Ὡς θαυμαστὸν τὸ ὄνομά Σου»

Κατασκήνωση 2022

Ἐδῶ καί χρόνια ἡ κατασκήνωση ἔχει μπεῖ στὰ ὄνειρα χιλιάδων ψυχών, πού ὅλη τή χρονιά ζοῦνε μέ τήν προσμονή τῆς κατασκηνωτικῆς ζωῆς. Εὐλογητός ὁ Θεός πού μᾶς ἀξίωσε, τόσο στήν Καστανούσα ὅσο καί στὰ Ἄνω Πορόια, μέ τίς πατρικές εὐλογίες τοῦ σεβασμιωτάτου ποιμενάρχῃ μας κ. Μακαρίου, ὁ ὁποῖος καί φέτος μέ τίς ἐπισκέψεις του μᾶς χαροποίησε καί μᾶς οἰκοδόμησε, νά ζήσουμε ἓνα καλοκαίρι στὰ ἀγαπητά σκηνώματα τῆς κατασκήνωσης. Μελετήσαμε μέ θαυμασμό τήν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ στήν ὁμορφὴ φύση, στὰ πρόσωπα τῶν ἀδελφῶν, στὸν θεῖο λόγο, στὰ ἱερά Μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας μας.

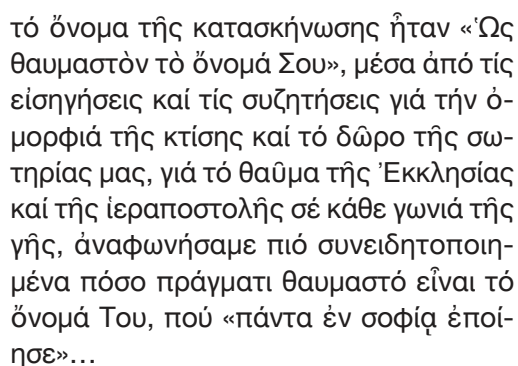
ΚΑΣΤΑΝΟΥΣΑ

«Πόσα νά σοῦ ψάλω εὐχαριστῶ, πῶς αἶνον καταρτίσω;». Μέ τούς στίχους αὐτοῦς ἀπὸ τὸ φετινὸ μας κατασκηνωτικὸ ὕμνο, ἓνα ἀκόμη κεφάλαιο στὸ κατασκηνωτικὸ βιβλίο ἔφτασε στὸν ἐπίλογό του! Σκέψεις, ἐμπειρίες, βιώματα κατακλύζουν τὸν νοῦ καί τήν ψυχὴ μου, στήν προσπά-

θεια νά καταγράψω σέ λίγες γραμμές τίς ἐμπειρίες καί τῆς φετινῆς κατασκήνωσης. Πόσο γρήγορα πέρασε κι αὐτὸ τὸ καλοκαίρι!...

Τὸ γεμάτο κέφι καί μεράκι πρόγραμμα, τὰ παιχνίδια, οἱ πορεῖες στὸ βουνό, οἱ γιορτές, τὰ τραγούδια εἶναι λίγες ἀπὸ τίς δραστηριότητες στελεχῶν καί κατασκηνωτῶν τῶν τεσσάρων μαθητικῶν περιόδων, πού σκιαγραφοῦν μέ λίγες λέξεις τήν κοινὴ μας ζωὴ! Τὰ μαθήματα τοῦ πνευματικοῦ μας π. Μιχαήλ, οἱ συναντήσεις μέ τὸν ἀρχηγό, ἡ προσευχὴ κάτω ἀπὸ τὸν ἑναστρο οὐρανό, ἡ συμμετοχὴ στὴ θεία Λειτουργία καί γενικότερα ἡ κοινὴ πνευματικὴ ζωὴ στάθηκαν ἀφορμὴ νά ἀνανεώσουμε τίς ἀποφάσεις μας νά ζήσουμε τήν κατασκήνωση καί στὴ νέα κατηχητικὴ-σχολικὴ χρονιά πού ἀνοίγεται μπροστὰ μας. Γιατί ἡ κατασκήνωση δέν εἶναι ἀπλῶς ὁ τόπος, ἀλλὰ ὁ τρόπος ζωῆς...

Πολύ εὐλογημένη ἦταν καί ἡ φοιτητικὴ περίοδος, ἡ δική μου περίοδος, πού μετὰ τήν κούραση τῆς ἐξεταστικῆς, ἀποτέλεσε σταθμὸ πνευματικῆς ἀνανέωσης καί ἀνεφοδιασμοῦ. Ἰδιαίτερα φέτος, πού



2022... 100 χρόνια από τη Μικρασιατική Καταστροφή. Δέν έλειψαν από τό κεφάλαιο τοῦ κατασκηνωτικοῦ βιβλίου οἱ μνήμες, οἱ εἰκόνες καί οἱ μαρτυρίες πού,

μέσω τῶν ἐπετειακῶν ἐκδηλώσεων, μᾶς μετέφεραν προσκυνητές στήν ἀποβάθρα τῆς Σμύρνης. Μὲ δέος καὶ συγκίνηση, ἀνάψαμε τὸ κερί τῆς μνήμης στήν ἁγιοτόκο καὶ μαρτυρική Μικρασία, δίνοντας μία ὑπόσχεση στοὺς προγόνους μας ἀλλὰ καὶ στοὺς ἴδιους τοὺς ἑαυτοὺς μας. Τὴν ὑπόσχεση πῶς στῆς ἐποχῆς μας τὴν κατευθυνόμενη ἱστορική λήθη καὶ λησμονιά τῶν ἀξιών μας ἐμεῖς θὰ σταθοῦμε ἀντίσταση ἱερή καὶ θὰ κρατήσουμε ψηλὰ Χριστὸ καὶ Ἑλλάδα στήν καρδιά!

Τό ἐπιστέγασμα καί κλείσιμο τοῦ κατασκηνωτικοῦ ἔτους, ὅπως συνήθιζε νά





ἀναφέρει καί ὁ διδάσκαλός μας Στέργιος Σάκκος, ἦταν ἡ περίοδος οἰκογενειῶν. Καί φέτος στήν κατασκήνωσή μας, στήν πλαγιά τοῦ Μπέλες, ἀξιωθήκαμε σέ ἕξι τριήμερα νά ζήσουμε σέ σμίκρυνση τό μυστήριο τῆς ἐνότητας πού χαρίζει ἡ Ἐκκλησία μας, μέσα στήν ἀγκαλιά τῆς μεγάλης οἰκογένειας τῆς Ἀδελφότητάς μας. Φέτος μάλιστα γιορτάσαμε μέ εὐγνωμοσύνη καί δοξολογία στόν πανάγαθο Θεό τά 40 χρόνια ἀπό τήν πρώτη περίοδο οἰκογενειῶν, πού εἶχε ξεκινήσει μέ τήν εὐχή τοῦ μακαριστοῦ ἐπισκόπου Αὐγουστίνου στήν κατασκήνωση τῆς Πρώτης Φλώρι-

νας! Εὐχή καί προσευχή μας νά δώσει ὁ Κύριος σέ ὅλη μας τή ζωή νά ἀσφαλιζόμαστε προσωπικά καί οἰκογενειακά στό περιβόλι τό δικό του, στό δικό μας «Θαβώρ», στήν κατασκήνωσή μας! Τήν εὐχή καί προσευχή μας αὐτή τραγουδήσαμε ὅλοι μαζί δυνατά:

«40 χρόνια γιορτάζεις φέτος,
κατασκήνωση οἰκογενειῶν!
Μικροί, μεγάλοι ζοῦν τή χαρά σου,
δῶρο εἶσαι ξεχωριστό.
Μέ θεῖο λόγο ὅλους μᾶς τρέφεις,
ψάλλει ἡ καρδιά ΕΥΧΑΡΙΣΤΩ».

Π.





ΑΝΩ ΠΟΡΟΪΑ

Τοῦ χρόνου ὁ ταχύς βηματισμός σάν γρήγορο ποτάμι κύλησε ὥς τοῦ φθινοπώρου τήν ἀρχή. Σεπτέμβριος... Περιδιαβαίνω, στή σιωπηλή πλέον πλαγιά, τίς θελκτικές τοποθεσίες μέσα στή φύση, γύρω ἀπό τά κιόσκια... Ἡ σιωπή εἶναι εὐλαλη. Ἐκπέμπει μηνύματα συντονισμένα στούς χτύπους καρδιῶν, πού ἔζησαν ἐδῶ κάτι πρωτόγνωρο, κάτι πρωτοχριστιανικό. Οἱ φωνές ὑψώθηκαν μαζί μέ τά χέρια καί τίς καρδιές ὥς τόν οὐράνιο θρόνο, ἀλλά ἀκούγονται ἀκόμα ἐδῶ. Τά τραγούδια συ-

νοδεύουν πάντοτε τά ἀμφιθέατρα, οἱ χοροί στροβιλίζονται μονίμως γύρω ἀπό τήν τραπεζαρία, οἱ ποικίλες συζητήσεις μπαينوβγαίνουν στίς ἀνοιχτές σκηνές, μά πάνω ἀπό ὅλα ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ ἀγιάζει σταθερά ὅλους τούς χώρους.

Στόν Κύριο ἀκούμπησαν τήν καρδιά τους τά παιδιά, ἔνιωσαν τόν τόπο δικό του κατοικητήριο ἱερό καί τό ἐξέφρασαν μέ μύριους τρόπους. Ζωγράρισαν, συνέθεσαν τραγούδια, ἐπλεξαν στίχους... Ξεδιπλώνω μερικά ἀπό τά σημειώματά τους, πού ἀποτυπώνουν τήν εὐεργετική ἐπίδραση τῆς κατασκήνωσης στίς ψυχές:





Συχνά σέ ρωτούν: «Γιατί πηγαίνεις στην κατασκήνωση;». Τότε θέλεις νά φωνάξεις: «Γιατί εκεί υπάρχει χαρά καί έν - θουσιασμός! Γιατί εκεί υπάρχει ό Θεός!».

- Είσαι πασίχαρη;

- Πάρα πολύ!

Ναί είμαστε πασίχαρες, γιατί έδώ εί - μαστε πιό κοντά στον Θεό. Έδώ νιώθου - με την παρουσία Του περισσότερο από όπουδήποτε άλλοι. Στην όμορφιά καί στή γαλήνη τής φύσης, στα πρόσωπα των συγκατασκηνωτριών μας, στην αγάπη καί την άφοσίωση των στελεχών καί του άρ - χηγείου μας.

«Πασίχαρες», ΛΥΚΕΙΟ.

Ό κόσμος γύρω μας, πού δέν γνωρί - ζει την κατασκήνωση Πορόια, άναρωτιέ - ται: «Γιατί πηγαίνουν εκεί; Ένα βουνό μέσα στή ζέση τί τους προσφέρει;». Δέν ξέρουν όμως ότι ή κατασκήνωση είναι ένα διαμάντι καί ακριβό δώρο στή ζωή μας, μία ήλιαχτίδα μέσα σέ σκοτεινό μέ - ρος, μία ζεστασιά πού σέ παρηγορεί στίς κρύες νύχτες του χειμώνα. Όλα σέ προ - τρέπουν νά εύχαριστείς καί νά δοξάζεις τό όνομα του Θεού: τό πράσινο, τά κάθε λογής άνθη, τό γέλιο, ή άγνότητα των προσώπων, ή χαρά, τά τραγούδια, ακόμη καί ή κάθε άπόφαση πού παίρνει μία κα -





τασκηνώτρια για μία καινούργια αγωνιστική ζωή!

“Ελενα - «Σύμψυχες», ΛΥΚΕΙΟ.

Κατασκήνωσή μου,
είσαι για μένα ή χαρά καί ή εὐτυχία
τῆς ζωῆς. Ἐδῶ ἔμαθα καί ἔζησα πολλά
καινούργια πράγματα γιά τόν Χριστό, πού
δέν τά ἤξερα ἀπό πρίν.

Ἐδῶ φορώντας τά μάτια τοῦ Δαβίδ
εἶδα κάτι πού δέν μπορούσα νά τό δῶ μέ
τά μάτια ἐνός παιδιοῦ πού ζεῖ στήν πόλη:
Μπόρεσα νά δῶ πέρα ἀπό μία ὀθόνη. Εἶ-
δα τίς ὁμορφιές τῆς φύσης, εἶδα τά δέ-
ντρα, τά σύννεφα καί τίς σταγόνες τῆς
βροχῆς. Ἄκουσα τά πουλιά, τό θρόισμα
τῶν φύλλων, ἀλλά καί τούς ἄλλους ἤχους
τοῦ δάσους. Τό βράδυ εἶδα τά ἀστέρια
στόν νυχτερινό οὐρανό καί συνεχῶς ἤθε-
λα νά λέω: «Ὡς θαυμαστόν τὸ ὄνομά
Σου!».

Ἄννα - «Ἁγ. Ἰουλίττα» &
Μαγδαληνή - «Ἁγ. Ταβιθά»,
ΔΗΜΟΤΙΚΟ.

«Τί εἶναι αὐτό τό τόσο ξεχωριστό πού
ἔχει αὐτή ή κατασκήνωση;», συλλογιζό-
μουν... Καί μέ τήν ἀπορία αὐτή νά μέ συ-

νοδεύει, ἦρθε ή στιγμή νά σέ ἀντικρίσω
για πρώτη φορά.

Τό πρῶτο βῆμα κοντά σου μοῦ ἔλυσε
ὅλα τά ἐρωτήματα. Εἶδα ἓνα μέρος ἀπε-
ρίγραπτο, γεμάτο πράσινο καί φῶς, πού
ὁ Κύριος ἔπλασε μέ ὅλη Του τήν τέχνη δι-
νοντας ἀπίστευτη ὁμορφιά καί ζεστασιά...
Στό δεύτερο βῆμα, εἶδα τά λαμπερότερα
χαμόγελα πού ἔχω δεῖ ποτέ καί γιά πρώτη
φορά συνάντησα τόσους πολλούς ἀνθρώ-
πους μέ τόσο ζεστές καί γεμάτες ἀγάπη
καρδιές... Τέλος, στό τρίτο βῆμα καί σέ
αὐτό στό ὁποῖο σταμάτησα, ἀντίκρισα
φῶς... φῶς ἀληθινό... φῶς διαφορετικό,
λαμπρότερο ἀπό τά ἄλλα... τόν Κύριό
μας... Καί μέσα ἀπό αὐτά τά τρία βήματα,
κατάφερα νά θέσω στόχους καί ἀποφά-
σεις ζωῆς... γιά νά ζῶ κάθε μέρα τοῦ χρό-
νου ὅπως ὅταν εἶμαι κοντά σου.

Μέ εὐγνωμοσύνη καί ἀγάπη ή κατα-
σκηνώτριά σου Ἐλένη - «Ὀλόφωτες»,
ΓΥΜΝΑΣΙΟ.

Κατασκήνωσή μου, ἐσύ ἔχεις κάτι τό
ἰδιαίτερο... Εἶσαι μία μάνα στοργική, ὅχι
γιατί γεννᾷς παιδιά, μά γιατί ἀναγεννᾷς
ψυχές! Ψυχές πού ἔχασαν τόν δρόμο τους
ἀπ' τόν Θεό, πού παραστράτησαν, ψυχές



πού αποσυνδέθηκαν από την αγκαλιά Του, ψυχές που δεν γνώρισαν ποτέ Χριστό! 'Όλους αυτούς τούς πιάνεις απ' τό χέρι καί τούς οδηγείς στό σωστό μονοπάτι. Ακόμη καί στά παιδιά που χρόνια καλλιεργούνται κοντά Του, ακόμη καί σέ αυτά θυμίζεις τή σπουδαιότητα του δρόμου τους καί αγωνιάς μή τυχόν κάποιο τους ξεστράτισει. Κι ὅπως ἡ μάνα φροντίζει τά παιδιά της καί νοιάζεται γι' αὐτά, ἔτσι κι ἐσύ σκύβεις ἀπό πάνω μας καί μάς γαλουχεῖς.

Ἀναστασία - «Μακρόθυμες», ΛΥΚΕΙΟ.

Ἐδῶ ὅλοι εἴμαστε μία μεγάλη αγκαλιά στά χέρια του Πατέρα μας, που τόσο μᾶς ἀγαπᾷ! Νιώθουμε σάν ἀδέλφια! Γελᾶμε, παίζουμε, χορεύουμε, τραγουδάμε, διασκεδάζουμε σάν μία μεγάλη ἀγαπημένη οἰκογένεια! Αὕτῃ ἡ οἰκογένεια ἔχει κάτι τό ξεχωριστό, κάτι τό μοναδικό! Τή φροντίδα καί τήν ἀγάπη του Θεοῦ. Κάθε μέρα ἀ - κοῦμε τά λόγια Του καί νιώθουμε τόν χτύ - πο στήν πόρτα τῆς καρδιάς μας. Ἡ ἀγάπη Του εἶναι ἀπέραντη!

Χρύσλα - «Εὐγνώμονες», ΛΥΚΕΙΟ.

Σάν τό φῶς του ἡλίου τό φῶς σου,

κατασκήνωσή μου, ἔλαμψε στή ζωή μου. Βρίσκομαι πολύ μακριά ἀπό τό σπίτι μου, ἀπό τήν οἰκογένειά μου, ἀπό τήν πόλη μου. Ξέρω ὅμως ὅτι εἶμαι πολύ κοντά στον Χριστό. Καί αὐτό εἶναι που θέλω στή ζωή μου! Γιατί ξέρω ὅτι κι ἂν δέν μέ ἀγαπάει κανένας στον κόσμο, ὁ Θεός μέ ἀγαπάει περισσότερο ἀπό ὅλους, μέ βλέπει καί μέ ἀκούει κάθε φορά που κάνω τήν προσευχή μου. Ἀπό τήν πρώτη μέρα που ἦρθα, κατασκήνωσή μου, ἔνιωσα τό θαῦμα του Θεοῦ. Εὐχαριστῶ που μοῦ ἔδωσες μία ἄλλη οἰκογένεια. Δέν μπορῶ νά ἐκφράσω μέ λέξεις τήν ἀγάπη μου σέ σένα, κατασκήνωσή μου. Ὁ ἄνεμος που φυσᾷ τόσο δυνατά πήρε τά λόγια μου, ἀλλά δέν μπο - ρεῖ νά πάρει μαζί του τήν μικρή καρδιά μου που ἀνήκει μόνο στον Θεό.

Σοφία - «Ὀλόφωτες», ΛΥΚΕΙΟ.

Σάν ἓνα καλό-ὀργανωμένο οἰκοσύ - στημα, σάν μία πανέμορφη κυψέλη γεμά - τη μέ ἐργατικές μέλισσες ἢ ακόμη καί σάν μία φωλιά μυρμηγκιῶν που δέν χάνουν εὐκαιρία νά βοηθήσουν τόν διπλανό τους, θά χαρακτηρίζα τήν πολυαγαπημένη μας κατασκήνωση. Τά μέλη της, οἱ ὀμαδάρχισ - σες, οἱ βοηθοί, τό ἀγαπητό μας ἀρχηγεῖο,



ἀκόμη καί τά νεαρά στελεχάκια διακονοῦν τήν πολυαγαπημένη τους κατασκήνωση μέ προσφορά ἀφιλοκερδῆ πρός ὅλες τίς κατασκηνώτριες καί μέ μόνη τους ἀνταμοιβή τή δική μας χαρά καί εὐχαρίστηση.

Στέλλα - «Ἐνωμένες»,
ΓΥΜΝΑΣΙΟ.

«Ἐχετε ποτέ σας δεῖ ἀετό νά πετᾷ στόν οὐρανό, νά σχίζει τά σύννεφα καί τοὺς αἰθέρες ἀνοιγοκλείνοντας τίς τετράδιπλες φτεροῦγες του, καθὼς νιώθει ἐλεύθερος κι εὐτυχισμένος; Ἔτσι κι ἐδῶ στήν κατασκήνωση, στή γλυκιά προσομοίωση τοῦ Παραδείσου, σηκώνοντας τά χέρια ψηλά στόν οὐρανό, ἀφήνουμε νά μᾶς ἀγγίξει ἡ Χάρη τοῦ Θεοῦ, νά μᾶς κάνει νά νιώσουμε ἐλεύθερες, ξέγνοιαστες καί ἀπροβλημάτιστες. Αὐτή εἶναι λοιπόν ἡ κατασκήνωσή μας, ἡ εὐκαιρία ἐπανασύνδεσης μέ τόν Θεό ἀλλά καί μέ τοὺς ἐαυτούς μας, γι' αὐτό λοιπόν σοῦ λέω: «Ἐλα κι ἐσύ νά νιώσεις αὐτό πού νιώθω ἐγώ!».

Λουίζα - «Ἀδελφωμένες»,
ΛΥΚΕΙΟ.

«Κατασκήνωσή μου, πόσο θαυμαστή εἶναι ἡ ζωὴ κοντά σου! Ἡ ζωὴ ὅχι μόνον

ὅταν εἶμαι ἐδῶ, ἀλλά καί ὅταν ὅλο τὸν χρόνο μέσα μου ἀληθινὰ σέ κουβαλῶ! Δέν εἶσαι τόπος, εἶσαι τρόπος! Ἕνας τρόπος θαυμαστός... Φέτος, κατασκήνωσή μου, ἔνιωθα τήν παρουσία σου μέσα μου ὅλη τή χρονιά πού πέρασε. Ἐνιωθα νά μέ στηρίζεις, νά μέ κρατᾷς ἀπ' τό χέρι!

Καί τώρα, ἐπιτέλους, εἶμαι ἐδῶ! Περνώντας τό κατώφλι σου, σοῦ καταθέτω τὸν μικρό ἀγώνα μου ὡς ἐλάχιστο ἀνταπόδομα γιά ὅσα μοῦ ἔχεις προσφέρει. Ἀγωνίστηκα ὅπως ἐσύ μοῦ ἔμαθες. Ζεῖς πλέον μέσα στήν καρδιά μου, μία μικρὴ σκηνὴ στήν πλαγιά τῆς ἀγάπης τοῦ Κυρίου.

Μακάρι, κατασκήνωσή μου, στήν ἀρχὴ κάθε περιόδου νά σοῦ παραδίδω τὸν ἀγώνα μου κι ἐσύ νά μ' ἀλαφρώνεις, νά μέ στηρίζεις, νά μέ ἐμπνέεις καί νά φεύγω ἀνανεωμένη, ἔτοιμη νά ριχτῶ καί πάλι στόν ἀγώνα. Σέ εὐχαριστῶ γιά ὅλα, κατασκήνωσή!

Μέ εὐγνώμονη καρδιά
καί ἀμέτρητη χαρά
Παναγιώτα - «Φιλὰδελφες»,
ΛΥΚΕΙΟ.

Εὐχαριστῶ τὸν Πανάγαθο Δημιουργό



μας, πού ἔδωσε καί φέτος τήν εὐκαιρία νά βρεθῶ σ' αὐτή τήν κατασκήνωση πού προστάτες καί φρουροί της εἶναι οἱ Ἅγιοι καί ἀρχηγός της ὁ ἴδιος ὁ Κύριός μας. Εἶναι ἡ κατασκήνωση πού μπαίνω κενή καί βγαίνω καινή. Ἔτοιμη γιά ἀγώνα, γεμάτη στόχους, ἐμπειρίες, συμβουλές.

Καλλιόπη – «Ἀλπινίστριες», ΛΥΚΕΙΟ.

Μά τί εἶσαι Κατασκήνωση; Ἕνας τόπος ἅγιος, ἱερός, ὅπου ἀσίγαστα ἀναπέμπεται ὕμνος στόν Κύριο καί Θεό. Καί ποιό εἶναι τό μυστικό σου; Πόσο ὁμορφα τό ἀναζητήσαν καί τό ὑπογράμμισαν φέτος οἱ φοιτήτριες μέ τό τραγούδι τους:

«.....
ὦ κατασκήνωση γλυκιά,
τό μυστικό σου εἶδα:
Κάθε γωνιά μοσχοβολᾷ
Ἑλπίδα».

Εἶναι τά ἀδελφία, εἶναι κι ὁ τόπος, εἶν' τά τραγούδια κι ὁ οὐρανός. Μά πάνω ἀπό ὅλα εἶν' ἡ ἀγάπη, τῆς προσευχῆς εἶσαι καρπός, εἶναι ἡ θυσία, εἶν' τό μεράκι, εἶν' τῆς ἐλπίδας θησαυρός. Γιά τήν ἀγάπη καί τή θυσία ψάλλω θερμό τό εὐχαριστώ!».

Στό τέλος τῆς κατασκηνωτικῆς διακονίας πλημμυρίζουν τά χεῖλη μου καί ἡ καρδιά αἶνο καί θαυμασμό!

«Κύριε, τό ὄνομά Σου θαυμαστό»

➤ στό γέλιο τῶν μικρῶν παιδιῶν, στά ὑψωμένα χέρια τους, σάν τραγουδοῦν μ' ἐνθουσιασμό τό ὄνομά Σου τό ἱερό·

➤ σέ κάθε ἐφήβου τήν ἀνήσυχη καρδιά, ὅταν ἀπ' τόν καθάριο λόγο Σου δονεῖται μυστικά·

➤ στῶν φοιτητριῶν τόν νεανικό παλμό, σέ κάθε ἅγιο πόθο τους νά ἔναι δικές Σου σέ ἕναν κόσμο πού ἀγνοεῖ τόν οὐρανό!

«Κύριε τό ὄνομά Σου θαυμαστό»

➤ στόν ζήλο τῶν νεαρῶν μά καί τῶν ὠριμῶν κυριῶν, πού μέ ὅποιο κόστος, μέ ὅποιον κόπο ἕνα τριήμερο ἐξασφάλισαν γιά ἀνεφοδιασμό·

➤ στή δίψα τῶν συνεργατῶν, πού ἔχουν γιά μαθητεία τό ἀκούραστό τους δόσιμο στήν ὅποια διακονία, εὐγνώμονο ἀνταπόδομα στή θεία εὐεργεσία!

«Κύριε τό ὄνομά Σου θαυμαστό»

κι ἔγινε τοῦτος ὁ ψαλμός ὕμνος, τραγούδι, βίωμα σέ καθεμία περίοδο τό καλό - καίρι αὐτό.

Ο.

Τό τελευταίο πρωινό

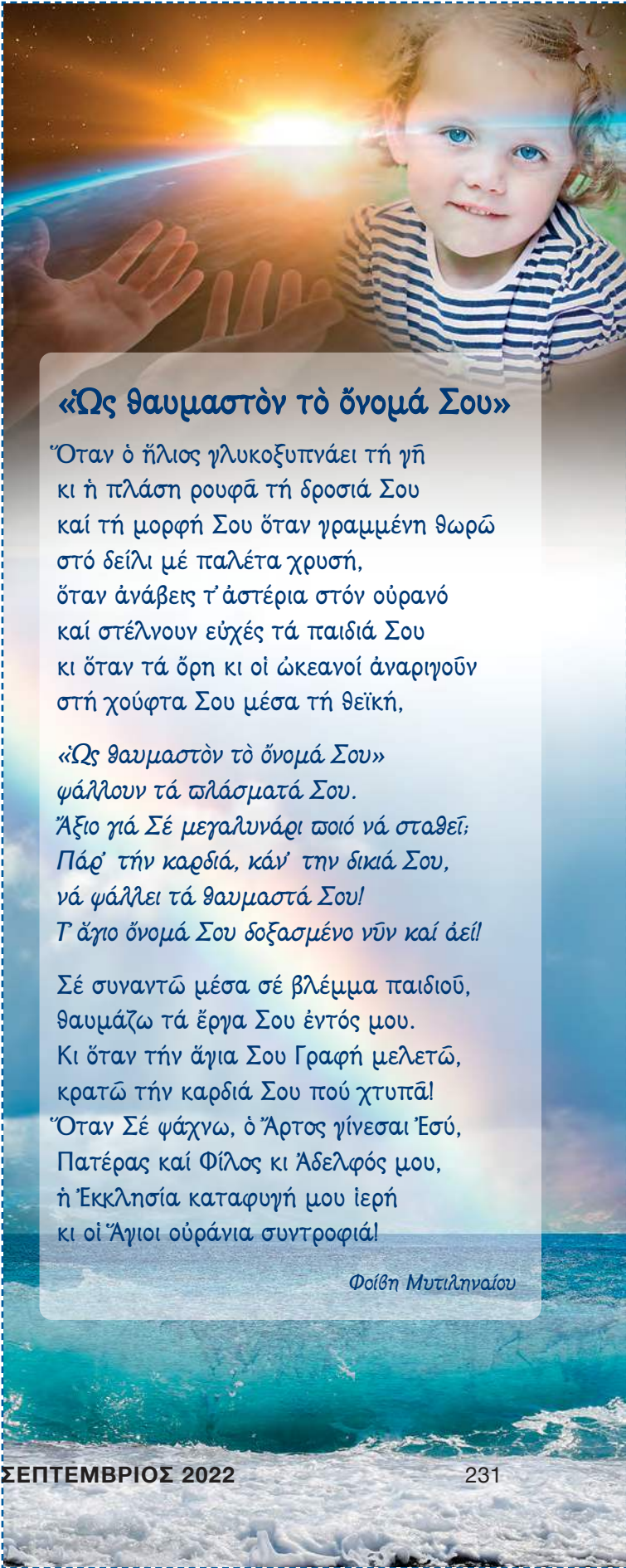
Ήταν
μιά υπέροχη
ανατολή, τὰ βου-
νά γύρω ρόδινα. Δέν
χρειάστηκε νά ξυπνήσουν χα-
ράματα γιά νά τήν ἀπολαύσουν. Δέν
εἶχαν κοιμηθεῖ κᾶν. Ξενύχτησαν ὡς τήν
αὐγή. Μέ τραγούδια, ἀπολογισμούς,
ἀποφάσεις, συνθήματα. Μέ τό ξημέρω-
μα ἄρχισαν νά φτιάχνουν τίς βαλίτσες
τους· νά εἶναι ἐντελῶς ἔτοιμοι, νά μή χά-
σουν τίποτα, οὔτε ἓνα λεπτό. Σ' αὐτό τό
τελευταίο πρωινό θέλουν νά ξαναζήσουν
συμπυκνωμένα μιά ἀκόμα φορά ὅσα
ἔζησαν τίς ὀκτώ μέρες πού προηγήθη-
καν. Νά κλείσουν τόν θησαυρό μέσα
τους γιά νά μπορέσουν νά βγάλουν χει-
μώνα. Ὡσπου νά ξαναρθοῦν πάλι τοῦ
χρόνου. Πάλι, ξανά καί πάντοτε.

Μάζεψε κι αὐτός τή βαλίτσα του γιά
νά φύγει. Ήταν ὅμως ἀμφίβολο τό κα-
τά πόσον εἶχε ἔρθει. Οἱ μέρες περνοῦ-
σαν καί δέν ἄκουγε τίποτα, ἄλλοῦ ἦταν
ὁ νοῦς του. Κι ἂν ἄκουγε, δέν καταλά-
βαινε. Κι ἂν καταλάβαινε ἔστω κάτι, βια-
ζόταν νά τό ἀποδομήσει. Δέν ἤθελε νά
οἰκοδομήσει τίποτα μέσα του ἀπ' αὐτόν

τόν
τόπο. «Θά
ξανάρθεις;», τόν
ρωτοῦσαν τὰ δέντρα.
Οὔτε συζήτηση. Ἔμεινε καί
στό τελευταίο ἀνάγνωσμα καί
στήν τελευταία προσευχή κι ὕστερα
πῆρε τή βαλίτσα του καί χάθηκε πρὸς
ἄγνωστη κατεύθυνση.

Βέβαια τό τελευταίο μάθημα, δέν
ἦταν μάθημα. Ήταν θυσία ζωῆς τοῦ ἀρ-
χηγοῦ. Κι ἡ τελευταία προσευχή δέν
ἦταν προσευχή, ἦταν σφυροκόπημα τοῦ
οὐρανοῦ. Ὅμως «ὅστις θέλει...». Νά,
ἓνας ἀκόμα μέ τή βαλίτσα του ἔτοιμος
νά φύγει κι αὐτός γιά πάντα. Εἶναι κι
αὐτός σάν τόν προηγούμενο, σάν νά μήν
εἶχε ἔρθει κᾶν. Στέκεται στή σειρά νά
ἀποχαιρετηθεῖ τόν ἀρχηγό. Ἡ τελευταία
χειραψία. Δέν σκοπεύει νά ξανάρθει. Ὁ
ἀρχηγός καρφώνει τό βλέμμα ἐπάνω
του. «Ὅλα καλά;», τόν ρωτάει. «Τί καλά,
ἀρχηγέ», ἤθελε νά τοῦ πεῖ, «ὅλα στή
ζωή μου, ἀλλά κι αὐτές τίς μέρες, ἦταν
ἓνα λάθος». Τό βλέμμα ὅμως ἐκεῖνο τόν
συνέφερε. «Ὅλα καλά», ἀπάντησε. Αὐ-
τομάτως εἶχε γίνει μέσα του ἡ ἀνατροπή.
Ἀπό ὧ καί πέρα θά ἦταν ὅλα διαφορε-
τικά· μετά ἀπό κείνο τό τελευταίο πρωι-
νό στή φοιτητική κατασκήνωση.

Χιλιάδες ψυχές περνοῦν κάθε χρόνο
ἀπ' τίς χριστιανικές κατασκηνώσεις. Κι οἱ
ἀριθμοί γίνονται τεράστιοι, ἂν τοὺς το-
ποθετήσεις σέ ἓνα βάθος, ἄς ποῦμε 30
χρόνων, μιᾶς περίπου γενιᾶς. Ἐνας



ὁλόκληρος κόσμος μέ διαφορετικές πορείες διάσπαρτος μέσα στην κοινωνία. Κι ὅμως ὑπάρχει κάτι κοινό ἀνάμεσά τους. Τό πέραςμα, τό ἄγγιγμα μέσα σέ ἐλάχιστες μέρες μιᾶς ἀληθινῆς ζωῆς κάπου, κάποτε, μέ κάποιους σέ κάποια κατασκήνωση, πού μπορεί νά μή θυμούνται οὔτε τ' ὄνομά της. Κι ἂν τότε στήν πρώτη τους νιότη ἦταν «ὅστις θέλει», σήμερα μάλλον θέλουν ὅλοι. Μετά ἀπό τόση νύχτα στή ζωή τους λαχτάρησαν ἐκείνες τίς «ἀνατολές γεμάτες φῶς».

Γιά ὅλον αὐτόν τόν διάσπαρτο, ἄγνωστο μεταξύ τους κόσμο τῶν κατασκηνωτῶν ὑπάρχει μιά ὥρα σύναξης: Βράδυ, 10:30'. Καί πεταγόταν ἀπ' τή θέση του ἕνας παλιός ἀρχηγός κοιτώντας τό ρολόι του. 10:30' καί σταματοῦσαν ὅλα. Προσευχή γιά τήν κατασκήνωση, γιά ὅλους! Γι' αὐτούς πού μένουν χρόνια σταθεροί, αἰώνια κατασκήνωση ἡ ζωή τους. Γι' αὐτούς πού χάθηκαν καί ὅλα πίσω τούς περιμένουν. Γι' αὐτούς πού γύρισαν τήν τελευταία στιγμή, μέ τό τελευταῖο βλέμμα.

Ναί, ἦταν μιά ἀξέχαστη ἀνατολή ἐκεῖνο τό τελευταῖο πρωινό!

Ζ.Γ.

«Ὡς θαυμαστὸν τὸ ὄνομά Σου»

Ὅταν ὁ ἥλιος γλυκοξυπνάει τή γῆ
κι ἡ πλάση ρουφᾷ τή δροσιά Σου
καί τή μορφή Σου ὅταν γραμμένη θωρῶ
στό δεῖλι μέ παλέτα χρυσή,
ὅταν ἀνάβεις τ' ἀστέρια στόν οὐρανό
καί στέλνουν εὐχές τά παιδιά Σου
κι ὅταν τά ὄρη κι οἱ ὠκεανοὶ ἀναριγοῦν
στή χούφτα Σου μέσα τή θεϊκή,

«Ὡς θαυμαστὸν τὸ ὄνομά Σου»

φάλλουν τά πλάσματά Σου.

Ἄξιο γιά Σέ μεγαλυνάρι ποιό νά σταθεῖ;

Πάρ' τήν καρδιά, κάν' τήν δικιά Σου,

νά φάλλει τά θαυμαστά Σου!

Τ' ἅγιο ὄνομά Σου δοξασμένο νῦν καί ἀεί!

Σέ συναντῶ μέσα σέ βλέμμα παιδιοῦ,
θαυμάζω τά ἔργα Σου ἐντός μου.

Κι ὅταν τήν ἅγια Σου Γραφή μελετῶ,

κρατῶ τήν καρδιά Σου πού χτυπᾷ!

Ὅταν Σέ φάχνω, ὁ Ἄρτος γίνεσαι Ἐσύ,

Πατέρας καί Φίλος κι Ἀδελφός μου,

ἡ Ἐκκλησία καταφυγή μου ἱερή

κι οἱ Ἅγιοι οὐράνια συντροφιά!

Φοίβη Μυτιληναίου